

RAAD VOOR VERGUNNINGSBETWISTINGEN

ARREST

van 16 januari 2018 met nummer RvVb/A/1718/0460
in de zaak met rolnummer RvVb/1415/0755/A/0768

Verzoekende partij mevrouw **Veerle MOENS**

vertegenwoordigd door advocaat Gregory VERHELST, met
woonplaatskeuze op het kantoor te 2600 Antwerpen,
Uitbreidingsstraat 2

Verwerende partij de deputatie van de provincieraad van **ANTWERPEN**

Tussenkommende partijen 1. de heer **Jan John Joseph DUMEZ**

vertegenwoordigd door advocaat Dirk ABBELOOS, met
woonplaatskeuze op het kantoor te 9200 Dendermonde, Sint-
Gillislaan 117

2. het college van burgemeester en schepenen van de gemeente
KAPELLEN

vertegenwoordigd door advocaat Ciska SERVAIS, met
woonplaatskeuze op het kantoor te 2600 Berchem, Roderveldlaan 3

I. **BESTREDEN BESLISSING**

Verzoekende partij vordert met een aangetekende brief van 19 augustus 2015 de schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging en de vernietiging van de beslissing van verwerende partij van 25 juni 2015.

Verwerende partij heeft het administratief beroep van verzoekende partij tegen de beslissing van het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Kapellen van 16 februari 2015, waarbij aan eerste tussenkommende partij een stedenbouwkundige vergunning wordt verleend voor de uitbreiding van een eengezinswoning en de bouw van een vrijstaande garage op een perceel gelegen te 2950 Kapellen, Voetbeeklaan 10, met als kadastrale omschrijving afdeling 3, sectie M, nummer 184R3, onontvankelijk verklaard.

II. **VERLOOP VAN DE RECHTSPLEGING**

1.

Eerste tussenkommende partij verzoekt met een aangetekende brief van 22 december 2015 om in de procedure tot vernietiging tussen te komen. De voorzitter van de Raad laat deze tussenkommende partij met een beschikking van 11 januari 2016 toe in de debatten.

2.

Tweede tussenkomende partij verzoekt met een aangetekende brief van 21 december 2015 om in de procedure tot vernietiging tussen te komen. De voorzitter van de Raad laat deze tussenkomende partij met een beschikking van 11 januari 2016 toe in de debatten.

3.

De Raad verwerpt met een arrest van 31 augustus 2015 met nummer UDN/2015/0020 de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid. Verzoekende partij dient tijdig een verzoek tot voortzetting in.

4.

Verwerende partij dient geen antwoordnota maar wel het administratief dossier in. Tussenkomende partijen dienen elk een schriftelijke uiteenzetting in. Verzoekende partij dient een toelichtende nota in. Tussenkomende partijen dienen elk een laatste schriftelijke uiteenzetting in.

5.

De kamervoorzitter behandelt de vordering tot vernietiging op de openbare zitting van 21 maart 2017.

Advocaat Bert VAN WEERDT *loco* advocaat Gregory VERHELST voert het woord voor verzoekende partij. Verwerende partij, hoewel behoorlijk opgeroepen, verschijnt niet op de zitting. Advocaat Dirk ABBELOOS voert het woord voor eerste tussenkomende partij. Advocaat Philippe VAN WESEMAEL *loco* advocaat Ciska SERVAIS voert het woord voor tweede tussenkomende partij.

6.

Het decreet van 4 april 2014 betreffende de organisatie en de rechtspleging van sommige Vlaamse bestuursrechtscolleges (DBRC-decreet) en het besluit van de Vlaamse regering van 16 mei 2014 houdende de rechtspleging voor sommige Vlaamse bestuursrechtscolleges (Procedurebesluit) zijn toegepast.

III. FEITEN

1.

Eerste tussenkomende partij dient op 29 december 2014 (datum van het ontvangstbewijs) bij tweede tussenkomende partij een aanvraag in voor een stedenbouwkundige vergunning voor *“het uitbreiden van een eengezinswoning en het bouwen van een vrijstaande garage”*.

2.

Het perceel ligt volgens het gewestplan ‘Antwerpen’, vastgesteld bij koninklijk besluit van 3 oktober 1979, in woongebied.

Het perceel ligt ook binnen de omschrijving van een vergunde niet-vervallen verkaveling ‘nummer 031/032’ van 13 december 1963, gewijzigd op 15 december 1975.

3.

Er wordt geen openbaar onderzoek georganiseerd.

Tweede tussenkomende partij verleent op 16 februari 2015 een stedenbouwkundige vergunning aan eerste tussenkomende partij:

“
...

verenigbaarheid met andere voorschriften

De voorliggende weg is voldoende uitgerust gelet op de plaatselijke toestand.

De aanvraag is in overeenstemming met de voorschriften van het vastgestelde gewestplan.

toetsing aan de goede ruimtelijke ordening

De aanvraag past in de omgeving en vormt geen hinder naar de aanpalende eigenaars. De omgeving wordt gekenmerkt door vrijstaande ééngezinswoningen. De aanvraag is conform de verkaveling en conform de algemeen gehanteerde stedenbouwkundige normen voor een open bebouwing. Het betreft een beperkte aanbouw van 36,88 m² voor een keuken met deels overdekt terras en een onderhoudspad langs de woning van 0,80 meter. Het terrein wordt hiervoor beperkt opgehoogd daar de bestaande woning een split-level is en de leefruimtes 1,09 meter boven het staarniveau liggen. De ophoging wordt op natuurlijke wijze aangewerkt met de tuin. De aanvraag is binnen de toegestane bouwzone gelegen en voldoet aan het toegelaten bouwprofiel. De gebruikte gevel- en dakmaterialen zijn toegestaan.

In de strook voor binnenplaatsen en tuinen wordt nog een aparte garage voorzien van 60,00 m² met ontsluiting langs de Kraaienheuvel. Volgens de aanvrager wordt de garage zo optimaal mogelijk ingeplant. Indien de oprit zou voorzien worden langs de Voetbeeklaan aansluitend aan de bestaande oprit is de lengte van de oprit 33,00 meter lang, de oprit via Kraaienheuvel heeft een lengte van 8,00 meter. Voor het plaatsen van de garage op die plaats moeten veel meer bomen gerooid worden. Om deze redenen werd geopteerd om de garage in te planten met een ontsluiting langs de Kraaienheuvel. De afmetingen en inplanting van het bijgebouw werden aangepast om het bomenbestand zo veel mogelijk te behouden en zoveel mogelijk rekening te houden met de buren. In de oorspronkelijke verkaveling was dit perceel opgedeeld in twee percelen. Indien deze gerealiseerd zouden zijn, zouden er ook twee opritten zijn.

Er kan akkoord gegaan worden met een ontsluiting langs de Kraaienheuvel voor de garage om de oppervlakte aan verharding zo beperkt mogelijk te houden en de meest waardevolle bomen te behouden. Het perceel heeft een oppervlakte van 1.617,00 m², bijgevolg mag de maximum oppervlakte aan bijgebouwen 161, 70 m² bedragen. De oppervlakte aan bijgebouwen blijft beperkt. De garage infiltreert op natuurlijke wijze en de uitbreiding van de woning is kleiner dan 40,00 m², bijgevolg wordt voldaan aan de bepalingen van de gewestelijke verordening voor hemelwater.

De aanvraag is verenigbaar met de goede plaatselijke ordening.

...”

Op 23 februari 2015 attesteert de gemachtigde van de gemeentesecretaris het volgende:

“De beslissing van 16 februari 2015 van het college van burgemeester en schepenen inzake de aanvraag van een stedenbouwkundige vergunning werd bekendgemaakt vanaf 23 februari 2015.”

4.

Tegen deze beslissing tekent verzoekende partij op 9 juni 2015 administratief beroep aan bij verwerende partij.

De provinciale stedenbouwkundige ambtenaar adviseert in haar verslag van 18 juni 2015 om dit beroep onontvankelijk te verklaren.

Nadat verzoekende partij schriftelijk is gehoord verklaart verwerende partij het beroep op 25 juni 2015 onontvankelijk:

“
...

Het beroep werd laattijdig ingesteld:

- De beslissing van het college van burgemeester en schepenen werd aangeplakt op 23 februari 2015 op de plaats waarop de vergunningsaanvraag betrekking heeft.
- De poststempel van de aangetekende brief met het beroepschrift is gedateerd op 9 juni 2015 en geldt als bewijs van verzending. Het beroep werd ingesteld buiten de termijn van 30 dagen.

De beroeper brengt zelf een “attest bekendmaking beslissing” bij. In dit attest werd volgende verklaring opgenomen: “De beslissing van 16 februari 2015 van het college van burgemeester en schepenen inzake de aanvraag van een stedenbouwkundige vergunning werd bekendgemaakt vanaf 23 februari 2015”. Het attest werd ondertekend “voor de gemeentesecretaris”.

De beroeper neemt de stelling in dat dit attest werd opgemaakt op basis van een verklaring op eer. Dit is echter niet vermeld in het attest en kan dan ook niet zomaar worden aangenomen.

Ook werd het attest correct ondertekend door de gemachtigde van de gemeentesecretaris. Dit attest heeft bijgevolg de nodige rechtskracht inzake het bepalen van de beroepstermijn.

Het beroepschrift werd overgemaakt aan de deputatie van de provincie Antwerpen op 9 juni 2015, wat buiten de wettelijk voorziene termijn ligt.

In de nota die de belanghebbende derde op 24 juni 2015 bijbracht in het kader van het schriftelijk hoorrecht worden volgende argumenten aangehaald:

1. Het attest vermeldt louter dat tot aanplakking van de vergunning werd overgegaan op 23 februari 2015. Het vermeldt niet dat de vergunning gedurende 30 dagen is aangeplakt, overeenkomstig art. 4.7.19, §2 VCRO.
2. Beroeper herneemt de stelling dat het attest enkel rechtskrachtig kan zijn indien het gesteund wordt op een effectieve vaststelling van de aanplakking door de gemeentesecretaris of haar gemachtigde. Dit wordt onderbouwd door:
 - Te stellen dat zich in het administratief dossier van de gemeente Kapellen een verklaring op eer van de vergunningsaanvrager bevindt omtrent de aanplakking.
 - Geen stuk aanwezig is waaruit blijkt dat een controle ter plaatse zou zijn gebeurd door de gemeentesecretaris of zijn gemachtigde.
 - De gemeente heeft de inhoud van het beroepschrift niet tegengesproken.
 - De beroeper stelt dat de raadslieden van gemeente Kapellen verwezen naar de opmaak van een staat van bevinding van het wegdek voorafgaand aan de werken, opgemaakt op 17 maart 2015. Hieruit zou de aanwezigheid van de aanplakking blijken.

Dit standpunt kan echter niet worden bijgetreden om volgende puntsgewijs aangehaalde redenen:

1. In artikel 4.7.19, §2 VCRO werd de verplichting opgenomen dat de gemeentesecretaris of zijn gemachtigde er over waakt dat tot aanplakking wordt overgegaan binnen een termijn van tien dagen te rekenen vanaf de datum van de ontvangst van de beslissing van het college van burgemeester en schepenen.

Dit artikel vermeldt verder dat de gemeentesecretaris of zijn gemachtigde, op eenvoudig verzoek van elke belanghebbende, vermeld in artikel 4.7.21, §2, een gewaarmerkt afschrift van het attest van aanplakking aflevert.

Hieruit volgt dat het attest dat wordt opgemaakt op basis van dit artikel enkel de startdatum van de aanplakking moet bevatten, zodat een belanghebbende derde kan weten wanneer de beroepstermijn aanvangt en wanneer deze verstrijkt.

Het standpunt van de beroeper dat dit attest niet rechtsgeldig zou zijn omwille van het ontbreken van het vermelden van de einddatum van de aanplakking, of van enige zinsnede die verwijst naar een aanplakking van 30 dagen kan dan ook niet worden bijgetreden.

2. Het is niet de bevoegdheid van de deputatie om de echtheid van verklaringen, die overheden of hun gemachtigden opnemen in bestuursdocumenten, te betwisten of te beoordelen.

Een attest dat uitgaat van de beëdigde ambtsdrager, in de uitoefening van zijn functie, levert, bij gebrek aan betichting wegens valsheid, het bewijs dat de aanplakking heeft plaatsgevonden.

Ondergeschikt hieraan:

- *Sluit de aanwezigheid van een verklaring op eer niet uit dat de gemeentesecretaris of haar gemachtigde ter plaatse een controle hebben uitgevoerd, overeenkomstig de verklaring uit het attest.*
- *Staat het niet tegenspreken van een beroepschrift niet gelijk aan het instemmen ermee.*
- *Is niet duidelijk welke bevoegdheid de raadslieden van gemeente Kapellen, waar beroeper in zijn bijkomende nota naar verwijst, hebben t.o.v. het attest van aanplakking. Het is onduidelijk of hiermee de gemeenteraadsleden, collegeleden, ... worden bedoeld. Aangezien beroeper in zijn bijkomende nota steeds letterlijk verwijst naar "de gemeentesecretaris of haar gemachtigde" en hen nooit eerder heeft benoemd als "raadslieden van gemeente Kapellen" wordt vermoed dat deze zinsnede niet verwijst naar "de gemeentesecretaris of haar gemachtigde".*

De VCRO vermeldt in artikel 4.7.19, §2 VCRO duidelijk dat de verantwoordelijkheid voor de vaststelling van de aanplakking louter rust bij de "gemeentesecretaris of haar gemachtigde". Het is dan ook onduidelijk welke bevoegdheid de voornoemde raadslieden of de cluster technische dienst van de gemeente Kapellen - die een staat van bevinding van het wegdek hebben opgemaakt - hebben bij de opmaak van het attest.

Conclusie:

De beroepstermijn dient te worden berekend op basis van de datum van aanplakking, zoals opgenomen in het betreffende attest van aanplakking, met name 23 februari 2015, aangezien:

- *Het attest van aanplakking werd opgemaakt overeenkomstig de bepalingen van artikel 4.7.19, §2 VCRO;*
- *Geen procedure tot valsheid in geschrift werd gestart;*
- *Het niet tot de bevoegdheid van de deputatie behoort om de echtheid van de verklaringen opgenomen in dit attest te betwisten, noch te beoordelen;*
- *Ondergeschikt aan het voorgaande, niet onomstootbaar werd aangetoond dat geen aanplakking heeft plaatsgevonden.*

Er dient dan ook te worden besloten dat het beroep werd ingesteld buiten de termijn van 30 dagen, aangezien de poststempel van de aangetekende brief met het beroepschrift is gedateerd op 9 juni 2015 en geldt als bewijs van verzending.

De VCRO en haar uitvoeringsbesluiten zijn het wetgevend kader voor de beoordeling van de ontvankelijkheid. Deze voorzien geen uitzonderingsbepalingen voor de beroepstermijn."

..."

Dit is de bestreden beslissing.

5.

Na ontvangst van het beroepschrift dient eerste tussenkomende partij op 11 juni 2015 een nieuwe aanvraag in voor een stedenbouwkundige vergunning voor de uitbreiding van de woning, met weglating van de vrijstaande garage ter hoogte van de perceelgrens met verzoekende partij. Tweede tussenkomende partij verleent op 15 juni 2015 een stedenbouwkundige vergunning voor de uitbreiding van een eengezinswoning, waartegen geen administratief beroep wordt aangetekend.

IV. ONTVANKELIJKHEID VAN DE TUSSENKOMST

Uit het dossier blijkt dat de respectievelijke verzoeken tot tussenkomst tijdig en regelmatig zijn ingesteld. Er worden geen excepties opgeworpen.

V. ONTVANKELIJKHEID VAN DE VORDERING TOT Vernietiging

Uit het dossier blijkt dat de vordering tijdig en regelmatig is ingesteld. Er worden geen excepties opgeworpen.

VI. ONDERZOEK VAN DE MIDDELEN – ENIG MIDDEL

Standpunt van de partijen

1.

Verzoekende partij voert de schending aan van de artikelen 4.7.21, §§ 1 en 3, 3° en 4.7.19, §2, lid 2 VCRO, van de beginselen van behoorlijk bestuur, inzonderheid het zorgvuldigheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 9.3 van het verdrag van Aarhus, van artikel 6 EVRM en van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, evenals wegens ontstentenis van de rechtens vereiste feitelijke en juridische grondslag.

Ze licht het middel toe als volgt:

“ ...

Doordat, het bestreden besluit het beroep van verzoekster onontvankelijk verklaart wegens zogenaamde laattijdigheid ...

Terwijl, het administratief beroep bij de Deputatie tegen een vergunning afgeleverd door het College van Burgemeester en Schepenen volgens art. 4.7.21, §3, 3° VCRO dient ingesteld te worden binnen een termijn van dertig dagen die, voor derden belanghebbenden, ingaat “de dag na de startdatum van de aanplakking”;

Dat daarmee verwezen wordt naar de aanplakking van de vergunning overeenkomstig art. 4.7.19, §2 VCRO, dat luidt ...

Dat deze bepaling dus een systeem uitwerkt waarbij de vergunninghouder weliswaar zelf tot de aanplakking dient over te gaan, maar waarbij een controleplicht wordt opgelegd aan de gemeentesecretaris [of diens gemachtigde], die als objectieve en onpartijdige instantie dient te verifiëren of de aanplakking effectief (op een behoorlijke manier) heeft plaatsgevonden; dat de controle niet alleen tot voorwerp heeft na te gaan of de aanplakking gebeurd is, maar ook of zij voldoende zichtbaar is, zodat zij haar functie zou kunnen vervullen; dat deze controle van de aanplakking van essentieel belang is, aangezien derden belanghebbende afhankelijk zijn van de aanplakking om kennis te nemen van de beslissing en hun beroepstermijn ingaat vanaf de dag na de eerste dag van de aanplakking.

Dat deze bepalingen uit het intern recht overigens in overeenstemming moeten gelezen worden met de verdragsrechtelijke verplichtingen die België en het Vlaamse gewest op zich hebben genomen bij het Verdrag van Aarhus van 25 juni 1998 “betreffende de toegang tot informatie, inspraak bij besluitvorming en toegang tot de rechter inzake milieuaangelegenheden” (het Verdrag, verder verkort aangehaald als “het Verdrag van Aarhus”, werd bij Richtlijn 2005/370/EG ook geïncorporeerd in de Europese rechtsorde); dat

het Hof van Justitie immers heeft geoordeeld dat de interne rechters “het nationale procesrecht en de voorwaarden voor het instellen van een bestuursrechtelijk beroep of beroep bij de rechter, zo veel mogelijk in overeenstemming met zowel de doelstellingen van artikel 9, lid 3, van dat Verdrag als de effectieve rechterlijke bescherming van de door het recht van de Unie verleende rechten uit te leggen, teneinde een [lid van het betrokken publiek] in staat te stellen, bij de rechter op te komen tegen een na een bestuursrechtelijke procedure gevolgde beslissing die in strijd zou kunnen zijn met het milieurecht van de Unie” (HvJ nr. C-240/09, 8 maart 2011);

Dat art. 9, 2e lid van het Verdrag van Aarhus het recht voorziet voor leden van het betrokken publiek die een voldoende belang hebben of die stellen dat een inbreuk is gemaakt op het recht, toegang hebben tot een herzieningsprocedure voor een rechterlijke instantie en/of een ander bij wet ingesteld onafhankelijk en onpartijdig orgaan; dat art. 9, 5e lid van het Verdrag aanvullend bepaalt dat de verdragspartijen dienen te waarborgen dat de nodige informatie wordt verstrekt aan het publiek over de toegang tot de herzieningsprocedure, zulks “om de doeltreffendheid” van de relevante bepalingen in verband met de herzieningsprocedure te waarborgen;

Dat verder ook verwezen dient te worden naar het recht op toegang tot de rechter, gewaarborgd door art. 6 EVRM, dat niet op onevenredige wijze beperkt mag worden, hetgeen het geval zou zijn wanneer het de betrokkene moeilijk of zelfs onmogelijk zou worden gemaakt om tijdig beroep in te stellen (cf. EHRM (2e afd.) nr. 49230/07, 24 februari 2009 (L’Erablière A.S.B.L. / België));

Dat het Grondwettelijk Hof vroeger reeds heeft geoordeeld dat voormelde bepalingen, samen gelezen met het grondwettelijk gelijkheidsbeginsel, geschonden zouden worden wanneer de termijn om beroep in te stellen tegen een stedenbouwkundige vergunning ingaat vanaf de aanplakking, maar er geen objectieve en onpartijdige controle is omtrent deze aanplakking ...

Overwegende dat Uw Raad eerder reeds heeft geoordeeld dat het attest van aanplakking gesteund moet zijn op een effectieve controle van de aanplakking door de gemeentesecretaris of diens gemachtigde, hetgeen dus niet alleen voortvloeit uit de VCRO, maar ook uit de grondrechten en verdragsbepalingen hierboven aangehaald ...

Dat verzoekster in casu heeft vastgesteld bij de inzage van het administratief dossier dat de vergunninghouder een verklaring op eer heeft afgeleverd bij de gemeente Kapellen, luidens dewelke de aanplakking van de in eerste aanleg afgeleverde vergunning gebeurd zou zijn op 23 februari 2015; dat het administratief dossier geen enkel ander stuk bevatte waaruit blijkt dat de aanplakking op de één of andere manier geverifieerd zou zijn door de gemeentesecretaris of haar gemachtigde;

Dat naar aanleiding van het instellen van het administratief beroep bijkomend, uitdrukkelijk, de vraag werd gesteld aan de gemeentesecretaris van Kapellen om mee te delen of er enige vorm van controle was geweest met betrekking tot de aanplakking; dat op deze vraag in het kader van de openbaarheid van bestuur geen antwoord is gekomen; dat de gemeente Kapellen, aan wie het beroepschrift werd meegedeeld, - voor zover verzoekster bekend - evenmin de moeite heeft genomen om haar argumentatie te laten gelden bij verwerende partij, en de inhoud van het beroepschrift van verzoekster dus niet werd tegengesproken;

Dat door de raadslieden van de gemeente Kapellen enkel een “staat van bevinding” van de technische dienst van de gemeente Kapellen werd overgemaakt, die echter niets te maken heeft met een controle van de aanplakking; dat nergens blijkt dat deze staat van bevinding werd opgemaakt door de gemeentesecretaris of door een aangestelde van de gemeentesecretaris; dat in de staat van bevinding ook niet wordt ingegaan op de aanplakking en op de vraag of die rechtsgeldig is gebeurd; dat de bijgevoegde foto evenmin duidelijkheid brengt; dat deze staat van bevinding bovendien op 17 maart 2015 zou

opgemaakt zijn, zodat het een raadsel is hoe daarmee een aanplakking per 23 februari 2015 geattesteerd zou kunnen worden;

Dat er dus geen enkel stuk is waaruit de aanplakking vanaf 23 februari 2015 zou blijken, behoudens een verklaring “op eer” van de vergunninghouder, waarmee volgens de rechtspraak van Uw Raad geen rekening kan gehouden worden;

Dat in de bestreden beslissing ten onrechte wordt gesteld dat het attest opgesteld zou zijn door de gemeentesecretaris, en dat de inhoud ervan bij gebrek aan klacht wegens valsheid voor waar zou moeten aangenomen worden; dat verwerende partij als beroepsinstantie en Uw Raad als bestuursrechter uiteraard moeten nagaan of het attest van aanplakking kan aangenomen worden als uitgangspunt van de beroepstermijn, ongeacht de vraag of tegen het attest een klacht wegens valsheid in geschriften werd neergelegd; dat de term attesteren immers impliceert dat er ook een vorm van controle is geweest door de gemeentesecretaris of diens gemachtigde, zodat een “attest” dat enkel steunt op een verklaring van de vergunninghouder geen enkele waarde heeft en de decretale functie niet vervult; dat zulks duidelijk blijkt uit de rechtspraak van Uw Raad die hierboven werd aangehaald; dat anders de controle op de aanplakking overigens disproportioneel bemoeilijkt zou worden, aangezien een klacht wegens valsheid in geschriften normaliter ruime tijd in beslag zou nemen; dat dergelijke visie dan ook in strijd zou zijn met de VCRO en de hierboven aangehaalde hogere normen uit de Grondwet en het verdragsrecht;

Dat verder een onmogelijke bewijslast op verzoekster gelegd zou worden, wanneer verzoekster zogenaamd zou moeten aantonen dat er geen controle is geweest vanuit de gemeente; dat zulks immers een negatief bewijs impliceert; dat verzoekster slechts kan aantonen dat de gemeente Kapellen er zelfs na uitdrukkelijke bevraging niet in slaagt om enig stuk of enige toelichting bij te brengen die zou aantonen dat het attest steunt op andere stukken dan de verklaring van de aanvrager die terug te vinden is in het administratief dossier; dat de bewijslast dienaangaande wel degelijk rust op degene die het attest opgesteld heeft, wanneer op geloofwaardige wijze betwist wordt dat er een controle geweest is;

*Dat bijgevolg vastgesteld moet worden dat de bestreden beslissing ten onrechte het beroep van verzoekster onontvankelijk heeft verklaard; dat uit het administratief dossier dat aan verwerende partij werd bezorgd (en dat volledig dient te zijn), immers nergens enige controle van de beweerde aanplakking blijkt; dat verwerende partij minstens formeel de vraag diende te stellen aan de gemeente Kapellen of er een controle van de aanplakking geweest is - quod non;
...”*

In haar toelichtende nota voegt verzoekende partij hieraan nog het volgende toe:

*“...
De argumentatie van de beide tussenkomende partijen kan uiteraard niet gevolgd worden.*

Uit de VCRO en uit de rechtspraak blijkt dat de aanplakking slechts als betrouwbare vorm van kennisgeving van een beslissing kan aangemerkt worden, indien er daadwerkelijk een controle van deze aanplakking plaatsvindt door een objectieve instantie. Die instantie is, volgens de VCRO, de gemeentesecretaris of zijn gemachtigde.

21. In het arrest van het Grondwettelijk Hof nr. 8/2011 van 27 januari 2011 werd met betrekking tot de aanplakking als vorm van bekendmaking van vergunningsbeslissingen overwogen ...

Ook Uw Raad wijst op het belang van de controle van de aanplakking door de gemeentelijke overheid.

In het arrest nr. A/2013/0357 van 2 juli 2013 heeft de Raad voor Vergunningsbetwistingen geoordeeld dat het de verplichting van de vergunninghouder is om de aanplakking te laten controleren door de gemeente. In die zaak was de vergunninghouder vergeten de gemeente op de hoogte te brengen van de aanplakking, en kon er dus ook geen controle van de aanplakking plaatsvinden ...

De controle door de gemeente kan niet vervangen worden door een verklaring op eer van de vergunninghouder of zelfs door foto's die de vergunninghouder overmaakt aan de gemeente ...

22. Een attest van aanplakking kan enkel en alleen steunen op een controle door een objectief orgaan, en volgens de VCRO is dit objectief orgaan noodzakelijk de gemeentesecretaris of zijn gemachtigde. Gelet op het belang van de aanplakking, kan en mag niet betrouwd worden op stukken die de vergunninghouder zelf heeft gefabriceerd, zoals een verklaring op eer of bepaalde foto's. Zelfs de controle door een gerechtsdeurwaarder of een andere derde kan die controle door de gemeentesecretaris niet vervangen. De gemeentesecretaris (of de door hem geïnstrueerde gemachtigde) controleert immers niet alleen of er een aanplakking is gebeurd, maar controleert ook of die aanplakking rechtsgeldig is gebeurd, m.n. of zij te allen tijde goed zichtbaar is vanaf de openbare weg. Bovendien zullen ter gelegenheid van de controle doorgaans ook richtlijnen gegeven worden aan de vergunninghouder aangaande de duurtijd van de aanplakking, aangezien het helaas veelvuldig voorkomt dat vergunninghouders op dit vlak te kwader trouw zijn en een aangebrachte aanplakking na verloop van tijd terug verwijderen. De controle door de gemeente biedt ook op dat vlak de nodige garanties, want indien er bij controle van de aanvankelijke aanplakking twijfels zouden ontstaan omtrent de intenties van de vergunninghouder, dan kan men desnoods meerdere controles organiseren. Om al die redenen kan en mag een gemeentebestuur dus niet zomaar voortgaan op stukken van de belanghebbende vergunninghouder, hoe betrouwbaar die stukken op het eerste gezicht ook zouden voorkomen – quod non in casu.

23. De gemeentesecretaris van Kapellen heeft in deze zaak een attest van aanplakking opgemaakt waaruit zogezegd zou blijken dat de beslissing zou bekend gemaakt zijn vanaf 23 februari 2015.

Uit de tussenkomst van de gemeente Kapellen blijkt echter dat er op die datum geen controle van de aanplakking door de gemeentesecretaris of haar gemachtigde heeft plaatsgevonden.

Het attest van aanplakking is dus, conform de rechtspraak van Uw Raad, waardeloos. Met dit gegeven kon Uw Raad nog geen rekening houden in het UDN-arrest, want de gemeente Kapellen heeft pas middels haar tussenkomst in de vernietigingsprocedure duidelijkheid gebracht omtrent de genese van het attest van aanplakking.

Deze vaststelling volstaat om de bestreden beslissing te vernietigen. Het blijkt immers dat er geen rechtsgeldig attest van aanplakking van de gemeentesecretaris voorligt, zodat verwerende partij uiteraard ook niet kon overgaan tot het afwijzen van het administratief beroep van verzoekster als laattijdig.

24. Hoogst ondergeschikt, gaat verzoekster nog in op de geldingskracht van de "staat van bevinding" van 17 maart 2015, die door de gemeente Kapellen plots werd bijgebracht als bewijs dat de aanplakking zogezegd toch gecontroleerd zou zijn. Dit verweer is ondergeschikt, in die zin dat de "staat van bevinding" door de gemeente zélf niet wordt gekwalificeerd als een formeel attest van aanplakking van de gemeentesecretaris in de zin van de VCRO, zodat het eigenlijk geen bewijswaarde heeft in deze context. Deze staat van bevinding werd opgemaakt door een medewerker van de technische dienst van de gemeente Kapellen ... De bedoeling van deze staat was een bewijsmiddel te creëren in verband met de toestand van de openbare weg voorafgaand aan de werken. In de staat wordt dan ook enkel aandacht besteed aan de toestand van het wegdek, de goot, enz... Ook

de foto's geven enkel een beeld van de toestand van de openbare weg. De zogezegde aanplakking is niet zichtbaar op de foto's. Nergens blijkt bovendien dat tijdens de opmaak van deze staat van bevinding ook een onderzoek is gedaan met betrekking tot de aanplakking van de vergunning, en dat er bv. nagekeken is of de juiste papieren werden aangeplakt, met de juiste vermeldingen, en of deze papieren te allen tijde voldoende zichtbaar waren vanaf de openbare weg, of de vergunning werd aangeplakt aan alle openbare wegen waaraan het perceel grenst (dus ook de straat waar verzoekster woont), ... De "staat van bevinding" werd ook niet opgemaakt door de gemeentesecretaris of haar gemachtigde, maar door een medewerker van de technische dienst. Nergens blijkt dat de betrokkene gemachtigd werd door de gemeentesecretaris om de aanplakking te verifiëren. Dit vereist echter meer dan enkel een foto trekken van een affiche: van de betrokkene mag verwacht worden dat hij of zij enige kennis heeft van de regelgeving ruimtelijke ordening en stedenbouw, zodat ook nagegaan kan worden of de aanplakking voldoet aan de wettelijke regels.

25. De vergunningsaanvrager houdt voor dat verzoekster een klacht wegens valsheid in geschriften zou moeten neerleggen tegen het attest van aanplakking. Die redenering kan niet gevolgd worden. Uw Raad heeft in verschillende arresten zelf onderzocht of het attest van aanplakking voldoet aan de wettelijke regels, en of het steunt op een effectieve controle ter plaatse. Met valsheid in geschriften heeft dit niets te maken. Een gemeentelijke bediende kan perfect verklaren dat vergunning X op dag X werd aangeplakt, zonder dit gecontroleerd te hebben. Indien er geen controle geweest is, heeft zijn verklaring geen bewijswaarde, maar vals is ze daarom niet. De oplossing van dit soort betwistingen ligt niet in strafklachten die tegen de gemeentebesturen of hun individuele ambtenaren zouden ingesteld worden, maar wel in een onderzoek door de bevoegde rechter om na te gaan of het beroep tijdig werd ingesteld, en of er een rechtsgeldig attest van aanplakking voorligt. Mocht Uw Raad van oordeel zijn dat een klacht wegens valsheid in geschriften noodzakelijk is, dan maakt verzoekster alleszins uitdrukkelijk voorbehoud om dergelijke klacht alsnog neer te leggen. Omwille van de proceseconomie en vanuit kostenbesparend oogpunt wenst verzoekster hierover eerst het standpunt van Uw Raad te kennen.

26. Voor zover Uw Raad zou overwegen om het beroep af te wijzen ... vraagt verzoekster dat voorafgaand een prejudiciële vraag zou gesteld worden in verband met de lezing die aan art. 4.7.19, §2 VCRO dient gegeven te worden.

In het middel werd er reeds op gewezen dat de controle van de aanplakking door een objectief orgaan een noodzakelijke voorwaarde is, indien het de bedoeling is dat de aanplakking zal gelden als aanvangspunt van de beroepstermijn van derden belanghebbenden.

Art. 4.7.19, §2 VCRO moet immers in overeenstemming gelezen worden met de verdragsrechtelijke verplichtingen die België en het Vlaamse gewest op zich hebben genomen bij het Verdrag van Aarhus ...

Verder dient ook gewezen te worden op het recht op toegang tot de rechter, gewaarborgd door art. 6 EVRM, dat niet op onevenredige wijze beperkt mag worden, hetgeen het geval zou zijn wanneer het de betrokkene moeilijk of zelfs onmogelijk zou worden gemaakt om tijdig beroep in te stellen ...

Verzoekster vraagt dan ook dat Uw Raad, in voorkomend geval, voorafgaand de volgende prejudiciële vraag stelt aan het Grondwettelijk Hof:

"Schenden art. 4.7.19, §2 VCRO en art. 4.7.21, §3, 3° VCRO de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, art. 6 EVRM, art. 9 van het verdrag van Aarhus van 25 juni 1998 "betreffende de toegang tot informatie, inspraak bij besluitvorming en toegang tot de rechter inzake milieuaangelegenheden" en het recht op toegang tot de rechter, elk van deze bepalingen afzonderlijk en in onderlinge samenhang genomen, (1) in zoverre deze

bepalingen zo worden gelezen dat het de gemeentesecretaris (of zijn gemachtigde) toegelaten zou zijn een attest van aanplakking met betrekking tot een stedenbouwkundige vergunning op te maken zonder daadwerkelijke controle van de aanplakking op het terrein door de gemeentesecretaris of zijn gemachtigde, en (2) in zoverre de rechter rekening zou houden met een attest van aanplakking terwijl de belanghebbende derde de datum van de aanplakking betwist en het betrokken gemeentebestuur geen concrete bewijsstukken kan voorleggen waaruit een effectieve controle van de aanplakking door de gemeentesecretaris of zijn gemachtigde blijkt?”

Deze prejudiciële vraag kon niet in een vroegere fase van het geding gesteld worden omdat verzoekster met het inleidend verzoekschrift ook de schorsing bij UDN had gevorderd van de bestreden beslissing, en het stellen van een prejudiciële vraag volgens vaste rechtspraak buiten het bestek van een UDN-procedure valt.

...”

2.

Eerste tussenkomende partij betwist de gegrondheid van het middel in haar schriftelijke uiteenzetting als volgt:

“ ...

Het enig middel is louter gebaseerd op de bewerking dat de deputatie ten onrechte zou beslist hebben tot de onontvankelijkheid van het dossier, daar het attest van aanplakking niet zou zijn geïnformeerd door een vaststelling door het gemeentebestuur.

Art. 4.7.19 §2 VCRO bepaalt ...

Het systeem van aanplakking houdt in dat de vergunningshouder zelf tot aanplakking overgaat van de mededeling dat de vergunning werd verleend en hiervan de gemeente inlicht zodat de startdatum van de aanplakking bepaalbaar is. Op de gemeente rust de verplichting om na te gaan of de vergunninghouder effectief is overgegaan tot aanplakking. Op basis van die controle kan de gemeente de aanplakking attesteren.

Uw raad verwijst in deze zaak volkomen terecht naar het arrest van het Grondwettelijk Hof dd. 27 januari 2011 (8/2011) ...

Uw raad stelt dan ook: “Het Grondwettelijk hof beschouwt de aanplakking derhalve als een geschikte vorm van bekendmaking, mede omdat de gemeentelijke overheid over de aanplakking moet waken en ze attesteren.”

De ontwikkelde rechtspraak van uw raad vereist dan ook een daadwerkelijke controle door de gemeente. Bij gebrek hieraan, **te bewijzen door de eisende partij**, heeft een attest van aanplakking geen enkele waarde wanneer het enkel gebaseerd is op een “verklaring op eer” van de vergunninghouder.

Deze vaste rechtspraak van uw raad is in deze zaak niet van toepassing gezien uit geen enkel gegeven blijkt dat het attest van aanplakking **louter** is opgesteld op basis van een verklaring op eer vanwege concludant.

Op 23 februari 2015 is concludant overgegaan tot aanplakking en brengt met zijn verklaring op eer de tweede tussenkomende partij op de hoogte van de startdatum van deze aanplakking. Op basis van de gevoegde foto's blijkt zeer duidelijk dat de aanplakking duidelijk zichtbaar is vanaf de openbare weg. (stuk 1)

Op de tweede tussenkomende partij rust de plicht om tot controle van de aanplakking over te gaan. Aan deze controleplicht is voldaan gelet op het feit dat het attest van aanplakking bestaat. (stuk 2)

In die zin oordeelde uw raad bij haar arrest van 31 augustus 2015 in UDN ...

Het is aan de eiseres om te bewijzen dat er sprake is van het effectief ontbreken van controle en/of het niet zichtbaar en leesbaar zijn van de aanplakking vanaf de openbare weg. Net in deze bewijslast faalt de eiseres. Eiseres toont niet aan dat de aanplakking incorrect is verlopen en legt geen klacht neer wegens valsheid in geschriften waaruit de onwettigheid van het attest van aanplakking kan blijken.

De eiseres slaagt er zelfs niet in om de gebrekkige aanplakking aannemelijk te maken temeer men uit de staat van bevinding, op 17 maart 2015 verzonden aan concluant, niet anders kan afleiden dat er voor 17 maart 2015 wel degelijk een controle is plaatsgevonden. Er is toen duidelijk vastgesteld dat de aanplakking aanwezig was (1) en dat er op een correcte wijze is overgegaan tot aanplakking (2). (stuk 3)

Dit blijkt zeer duidelijk uit de genomen foto's naar aanleiding van de staat van bevinding, die perfect overeenstemmen met de gevoegde foto's van concluant bij zijn verklaring op eer. [Afbeeldingen]

*Bijgevolg heeft de tweede tussenkomende partij haar controleplicht uitgevoerd en is het attest van aanplakking **niet louter** gebaseerd op de verklaring op eer van concluant.*

*De termijn van dertig dagen om administratief beroep in te stellen bij de deputatie start op straffe van onontvankelijkheid conform art. 4.7.21 § 2 de dag na de startdatum van de aanplakking nl. **24 februari 2015**.*

*De eiseres stelt haar administratief beroep in op **9 juni 2015** dat ruimschoots de op straffe van onontvankelijkheid voorgeschreven termijn overstijgt. De deputatie van de provincie Antwerpen heeft bij haar beslissing van 25 juni 2015 dan ook terecht tot de onontvankelijkheid besloten.*

De eiseres is puur nalatig geweest.

Van een schending van artikel 6 EVRM kan geen sprake zijn gezien de op straffe van onontvankelijkheid voorgeschreven termijn van 30 dagen niet op een onevenredige wijze de toegang tot de rechter beperkt.

...”

In haar laatste schriftelijke uiteenzetting voegt eerste tussenkomende partij hieraan nog het volgende toe:

“ ...

17. Uw Raad heeft in het arrest nr. UDN/2015/0020 van 31 augustus 2015 reeds gesteld als volgt ...

18. Het enig middel faalt dan ook in feite.

Het volledig betoog van verzoeker is gebaseerd op de stelling dat het attest van aanplakking enkel teruggaat op een verklaring op eer vanuit de tussenkomende partij.

Zulks klopt niet, blijkens STUK 1 bij de schriftelijke uiteenzetting van de overige tussenkomende partij (het college van burgemeester en schepenen), dat aangeeft dat het attest van aanplakking gestoeld was op duidelijk fotomateriaal.

19. 'Subsidiair' insinueert verzoeker dat dergelijk fotomateriaal evenmin afdoende is als basis voor een attest van aanplakking.

Een en ander faal in rechte.

Zie daaromtrent de rechtspraak van uw Raad ...

20. Daarenboven gaat verzoeker voorbij aan het gegeven dat wie nalaat zijn rechten tijdig te doen gelden in de loop van een administratieve procedure, bezwaarlijk met goed gevolg een schending van die rechten voor de administratieve rechter kan aanklagen.

Wie voor een bestuursorgaan verschijnt, wordt verwacht direct zichtbare bezwaren kenbaar te malen, zodat het bestuur niet de indruk krijgt dat deze persoon over die bezwaren heenstapt en daarin berust.

Een stilzittende verzoeker, die om welke reden dan ook verzuimt mee te werken met het bestuur of de administratieve rechter, berust volgens de administratieve rechter in het dossier en verwerkt zijn rechten binnen de administratieve procedure.

Het administratief beroep is in dergelijk geval onmiskenbaar een loutere moedwillige poging om de werken stil te leggen. Welnu: "Een beroep ingesteld louter uit rancune houdt misbruik van procesrecht in, net zoals het zich tot de rechter wenden als pressiemiddel."

Zeker nu verzoeker een buur is van de bouwplaats en in eerste administratieve aanleg het dossier is gaan inzien, kon en kan van verzoeker een zekere aandacht en betrokkenheid bij het dossier verwacht worden.

Verzoeker heeft er echter voor gekozen om zelfs na de aanvang der werken (7 mei 2015) nog méér dan een maand (datum beroepschrift: 9 juni 2015) te wachten alvorens een administratief beroep in te stellen.

In het verzoekschrift is aangegeven dat na de aanvang van de werken nog een maand gewacht is om de laatste stand van het dossier bij de gemeente te gaan inzien:...

Al deze elementen kunnen niet anders worden gezien dan als een berusting in het dossier én als een verzaking aan de rechten van verzoeker binnen het administratief beroep.

De verwerende kon alleen reeds om die reden besluit tot de onontvankelijkheid van het dossier.

21. Geheel ten overvloede kan nog worden gesteld dat er geen belangenschade voorhanden is. Op 25 maart 2015 werd aan de tussenkomende partij een 'staat van bevinding' overgemaakt door het gemeentebestuur. Aan deze 'staat van bevinding' – opgesteld op 17 maart 2015- werd fotomateriaal gehecht waarop de aanplakking duidelijk te zien is ...

Zelfs na deze datum van 17 maart 2015 is nog drie maanden gewacht alvorens (administratief) beroep in te stellen ...

*Alleszins kan uit bovenstaande staat van bevinding wel degelijk worden afgeleid dat een tijdige aanplakking aan de openbare weg voorhanden was.
..."*

Tweede tussenkomende partij betwist de gegrondheid van het middel in haar schriftelijke uiteenzetting als volgt:

“ ...

Artikel 4.7.19 §2 VCRO luidt als volgt ...

Op grond van deze bepaling heeft Uw Raad een (overigens terechte) rechtspraak ontwikkeld waarbij attesten van aanplakking die worden afgeleverd door gemeenten en die louter voortgaan op de verklaring van eer van de aanvrager waarin deze verklaart dat hij tot aanplakking is overgegaan, niet worden aanvaard.

De gemeenten in kwestie dienen dus effectief te controleren of er daadwerkelijk is overgegaan tot aanplakking.

Volgende chronologie dient dus gerespecteerd te worden bij een correcte aanplakking: eerst dient de begunstigde van de verleende vergunning over te gaan tot aanplakking van de mededeling dat de vergunning werd verleend, daarna dient deze begunstigde de gemeente in te lichten van de startdatum van de aanplakking, en last but not least moet de gemeente controleren dat de vergunninghouder effectief overgegaan is tot aanplakking. Op basis van die controle kan de gemeente de aanplakking attesteren.

In casu is deze chronologie gerespecteerd, en heeft zich geen onregelmatigheid voorgedaan bij de aanplakking, zoals verzoekende partij ten onrechte beweert. Uit het attest van aanplakking blijkt geenszins dat dit 'louter' opgesteld geweest zou zijn op basis van de verklaring op eer van de heer Jan Dumez. Verzoekende partij toont dit niet aan.

Op 23 februari 2015 is de heer Jan Dumez immers overgegaan tot aanplakking, en diezelfde dag heeft hij tussenkomende partij ingelicht van de startdatum van deze aanplakking (zie stuk 1). Op de foto's die de heer Jan Dumez voegt bij zijn verklaring op eer dat hij is overgegaan tot aanplakking, blijkt reeds zeer duidelijk dat de aanplakking correct gebeurde, en dat de aanplakking zeer goed zichtbaar is vanaf de openbare weg.

Tussenkomende partij leverde een attest van aanplakking af op 23 februari 2015. In tegenstelling tot wat verzoekende partij beweert, is dit attest van aanplakking niet louter gebaseerd op bovenvermelde verklaring op eer van de heer Jan Dumez.

Tussenkomende partij heeft wel degelijk haar controleplicht vervuld, en is wel degelijk overgegaan tot controle van de bewuste aanplakking aan de Voetbeeklaan 10 in Kapellen.

Er moest immers nog een zogenaamde staat van bevinding opgemaakt worden. Zulke staat van bevinding voor de aanvang van de werken wordt opgemaakt om een zo realistisch mogelijk beeld vast te leggen m.b.t. de bestaande situatie van het openbaar domein aan het perceel van de betrokkene. Op die manier kan de situatie van voor en na het beëindigen van de werken gemakkelijk vergeleken worden. Bij eventuele schade aan het openbaar domein is het dan ook eenvoudiger om de kosten voor herstelling door te rekenen.

Om deze staat van bevinding op te maken dienen uiteraard vaststellingen ter plaatse te gebeuren.

Na deze vaststellingen ter plaatse werd de staat van bevinding in een document gegoten (met foto's) en werd de staat op 17 maart 2015 doorgestuurd naar de heer Jan Dumez.

Aangezien deze staat van bevinding op 17 maart 2015 werd doorgestuurd naar de heer Jan Dumez kan niet anders dan hieruit besloten worden dat er vóór deze datum wel degelijk een controle gebeurde door tussenkomende partij bij het perceel van de heer Jan Dumez. Er werd toen vastgesteld dat de aanplakking aanwezig was, conform de verklaring op eer van

de heer Jan Dumez d.d. 23 februari 2015, en dat er op een correcte manier was overgegaan tot aanplakking van de vergunningsbeslissing d.d. 16 februari 2015.

De aanplakking was aanwezig en zeer goed zichtbaar vanaf de openbare weg.

Dit blijkt duidelijk uit de foto's die genomen werden naar aanleiding van de staat van bevinding, en die bij deze staat van bevinding werden gevoegd (stuk 3).

Het bord met de aanplakking van de vergunningsbeslissing, die duidelijk te zien is op de foto's bij de staat van bevinding, stemt volledig overeen met de foto's die de heer Jan Dumez gevoegd had bij zijn verklaring op eer.

6.

In tegenstelling tot wat verzoekende partij probeert voor te houden heeft tussenkomende partij dus wel degelijk haar controleplicht vervuld.

De aanplakking werd door de gemeente gecontroleerd, en er werden vaststellingen ter plaatse gedaan aan de Voetbeeklaan 10 te Kapellen.

Het is dus niet zo dat het attest van aanplakking louter gebaseerd zou zijn op de verklaring op eer van de heer Jan Dumez.

De foto's die genomen werden bij het opmaken van de staat van bevinding zijn duidelijk en spreken voor zich. De aanplakking was aanwezig. Dit kan niet op een redelijke manier worden betwist.

7.

Verzoekende partij faalt dus in haar bewijslast waarbij zij tracht aan te tonen dat er sprake zou zijn geweest van een gebrekkige aanplakking.

Het is duidelijk dat de aanplakking aanwezig was. Het attest van aanplakking vermeldt uitdrukkelijk 23 februari 2015 als startdatum van de aanplakking. Verzoekende partij kon vanaf deze datum dus kennis nemen van de vergunningsbeslissing en kon tijdig administratief beroep instellen, maar liet na dit te doen.

Zowel de foto's die gevoegd werden bij de verklaring op eer van de heer Jan Dumez, als de foto's die gevoegd werden bij de staat van bevinding die opgemaakt werd door tussenkomende partij tonen de aanwezigheid van de aanplakking, die zeer goed zichtbaar was vanop de openbare weg.

Verzoekende partij kan dus niet op redelijke wijze blijven volhouden dat er geen aanplakking was, en dat zij dus geen kennis kon hebben van de vergunningsbeslissing, en niet tijdig kon overgaan tot instellen van administratief beroep.

De stukken van het dossier bewijzen het tegendeel. Verzoekende partij is nalatig geweest om tijdig de nodige stappen te ondernemen. Het is louter om haar eigen gebrek aan diligentie te maskeren dat zij een gebrek in de aanplakking naar voren schuift.

Een schending van artikel 6 EVRM omdat 'het recht op toegang tot de rechter niet op onevenredige wijze beperkt mag worden, hetgeen het geval zou zijn wanneer het de betrokkene moeilijk of zelfs onmogelijk wordt gemaakt om tijdig beroep in te stellen' is hier dus geenszins aan de orde.

Ook een schending van het gelijkheidsbeginsel omdat de termijn om beroep in te stellen tegen een stedenbouwkundige vergunning ingaat vanaf de aanplakking, maar er geen objectieve en onpartijdige controle is omtrent deze aanplakking kan niet worden weerhouden. Hierboven is afdoende duidelijk gemaakt dat deze objectieve en onpartijdige

controle wel degelijk plaatsgevonden heeft bij de opmaak van de staat van bevinding van het openbaar domein.

Het staat vast dat tussenkomende partij ter plaatse is geweest en objectieve vaststellingen m.b.t. de aanplakking heeft gedaan. Enige schending van een beginsel van behoorlijk bestuur, of van één van de door verzoekende partij aangehaalde artikelen van de VCRO is dus tevens niet aan de orde.

...

9.

Dat het enig middel in ieder geval niet ernstig (en dus ongegrond) is, werd reeds bevestigd door Uw Raad in haar arrest van 31 augustus 2015 (arrest nr. UDN/2015/0020 in de zaak RvVb/1415/0018/UDN) waarbij de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing door Uw Raad werd verworpen in navolgende bewoordingen ...

Tussenkomende partij kan zich integraal aansluiten bij deze redenering van Uw Raad.

...”

In haar laatste schriftelijke uiteenzetting voegt tweede tussenkomende partij hieraan nog het volgende toe:

“ ...

Tweede tussenkomende partij heeft wel degelijk haar controleplicht vervuld, en is wel degelijk overgegaan tot controle van de bewuste aanplakking ...

Uw Raad sloot zich hierbij aan in haar arrest van 31 augustus 2015 (UDN/2015/0020) ... Uw Raad oordeelde dat er inderdaad een attest van aanplakking werd opgesteld, en dat uit het attest, dat het volgende vermeldt: “de beslissing van 16 februari 2015 van het college van burgemeester en schepenen inzake de aanvraag van een stedenbouwkundige vergunning werd bekendgemaakt vanaf 23 februari 2015” niet blijkt dat dit (alleen) op basis van een verklaring op eer is opgesteld. De correlatie tussen de verklaring op eer en het attest van aanplakking werd door verzoekende partij niet bewezen.

Zoals Uw Raad terecht oordeelde zijn er geen decretale verplichtingen om documenten bij te brengen of in het dossier te steken waaruit een effectieve controle op de aanplakking blijkt.

Tweede tussenkomende partij kan dus alleen maar bevestigen dat zij haar controleplicht wel degelijk vervulde, en tot controle van de aanplakking overging. Zij kan daar echter geen document van bijbrengen.

Er werd wel degelijk een controle uitgevoerd, en er werd een correct attest van aanplakking afgeleverd, wat bewijskracht heeft.

De beweringen van verzoekende partij omtrent de onwettigheid van de aanplakking en de onwettigheid van het attest van aanplakking dienen dan ook te worden afgewezen.

6. Bovendien merkt tweede tussenkomende partij opnieuw op dat er nog een ander document in het dossier van de gemeente zit dat mee aantoont dat de aanplakking correct gebeurde. Er moest namelijk nog een zogenaamde staat van bevinding opgemaakt worden. Zulke staat van bevinding voor de aanvang van de werken wordt opgemaakt om een zo realistisch mogelijk beeld vast te leggen m.b.t. de bestaande situatie van het openbaar domein aan het perceel van de betrokkene. Op die manier kan de situatie van voor en na het beëindigen van de werken gemakkelijk vergeleken worden. Bij eventuele schade aan het openbaar domein is het dan ook eenvoudiger om de kosten voor herstelling door te rekenen.

Om deze staat van bevinding op te maken dienen uiteraard vaststellingen ter plaatse te gebeuren.

Na deze vaststellingen ter plaatse werd de staat van bevinding in een document gegoten (met foto's) en werd de staat op 17 maart 2015 doorgestuurd naar de heer Jan Dumez.

Aangezien deze staat van bevinding op 17 maart 2015 werd doorgestuurd naar de heer Jan Dumez kan men niet anders dan hieruit besluiten dat er vóór deze datum vaststellingen ter plaatse gebeurden door tweede tussenkomende partij bij het perceel van de heer Jan Dumez. Er werd toen opnieuw vastgesteld dat de aanplakking nog steeds aanwezig was, conform de verklaring op eer van de heer Jan Dumez d.d. 23 februari 2015, en conform het attest van aanplakking, en dat er op een correcte manier nog steeds sprake was van een aanplakking van de vergunningsbeslissing d.d. 16 februari 2015.

De aanplakking was aanwezig en zeer goed zichtbaar vanaf de openbare weg.

Dit blijkt duidelijk uit de foto's die genomen werden naar aanleiding van de staat van bevinding, en die bij deze staat van bevinding werden gevoegd (stuk 3).

Het bord met de aanplakking van de vergunningsbeslissing, die duidelijk te zien is op de foto's bij de staat van bevinding, stemt volledig overeen met de foto's die de heer Jan Dumez ook al gevoegd had bij zijn verklaring op eer.

Het is onbegrijpelijk dat verzoekende partij in haar toelichtende nota schrijft dat op deze foto's, gevoegd bij de staat van bevinding, "de zogezegde aanplakking niet zichtbaar is" (zie toelichtende nota verzoekende partij, pagina 31). Het volstaat om te verwijzen naar stuk 3. Op de foto's is de aanplakking wel degelijk zichtbaar aanwezig. Het is werkelijk hallucinant dat men de zichtbaarheid van de aanplakking op deze foto's betwist.

7. In haar toelichtende nota redeneert verzoekende partij ook nog op totaal onbegrijpelijke wijze dat uit de verklaringen van de gemeente Kapellen in het kader van de UDN-procedure nu duidelijk zou blijken dat er géén controle van de aanplakking zou hebben plaatsgevonden.

Tweede tussenkomende partij begrijpt werkelijk niet op welke verklaringen verzoekende partij doelt.

Tweede tussenkomende partij heeft altijd, ook in het kader van de UDN-procedure, het hierboven vermelde feitenrelaas weergegeven. Tweede tussenkomende partij heeft altijd zéér uitdrukkelijk gesteld dat het attest van aanplakking niét louter gebaseerd was op de verklaring op eer van de heer Dumez, en dat er wel degelijk een controle ter plekke had plaatsgevonden.

Uw Raad heeft reeds terecht geoordeeld dat het loutere feit dat men van die effectieve controle geen documenten kan voorbrengen, niet inhoudt dat het attest van aanplakking onwettig zou zijn of geen bewijswaarde zou hebben (zie arrest d.d. 31 augustus 2015, UDN/2015/0020).

Tweede tussenkomende partij heeft wel alle documenten uit haar dossier aangewend om te proberen aan te tonen dat de aanplakking volledig correct is verlopen, alsook de controle daarop.

Louter om die redenen heeft tweede tussenkomende partij verwezen naar de staat van bevinding die naar de heer Dumez werd verstuurd op 17 maart 2015.

Op deze staat van bevinding zijn immers opnieuw duidelijk foto's van de aanplakking te zien, zoals hierboven ook al aangehaald (stuk 3).

Het is dus niet zo dat tweede tussenkomende partij, in tegenstelling tot wat verzoekster beweert in haar toelichtende nota, de staat van bevinding gelijkstelt met de controle van de aanplakking door de gemeentesecretaris. Maar het kan daarentegen ook niet ontkend worden dat op de staat van bevinding wel duidelijk de aanwezigheid van de aanplakking te zien is, wat opnieuw het ongelijk van verzoekende partij aantoont.

...

Weerlegging van het verzoek om een prejudiciële vraag

13. ...

Wat het eerste (1) onderdeel van de voorgestelde prejudiciële vraag betreft dient tweede tussenkomende partij op te merken dat dit onderdeel overbodig is, aangezien dit totaal niet aan de orde is in onderhavige zaak. Zoals hierboven reeds meermaals uitdrukkelijk aangehaald, is er wel degelijk een daadwerkelijke controle van de aanplakking op het terrein gebeurd. Uw Raad heeft in haar arrest d.d. 31 augustus 2015 ook vastgesteld dat het attest van aanplakking in casu bewijskracht heeft, en dat uit het attest geenszins blijkt dat dit louter op basis van een verklaring op eer van de heer Dumez zou zijn opgesteld.

Het eerste (1) onderdeel van de prejudiciële vraag is dan ook volledig overbodig. Het antwoord daarop is geenszins noodzakelijk om uitspraak te doen in onderhavige zaak.

Wat het tweede (2) onderdeel van de prejudiciële vraag betreft verwijst tweede tussenkomende partij opnieuw naar het arrest van Uw Raad d.d. 31 augustus 2015 (UDN/2015/0020) ...

Uw Raad heeft hierover dus reeds standpunt ingenomen, en heeft geoordeeld dat er geen andere decretale verplichtingen zijn om documenten bij te brengen waaruit een effectieve controle op de aanplakking blijkt.

Uw Raad voegde daar nog aan toe dat de verzoekende partij zelf niet aantoont dat de aanplakking niet correct is gebeurd, en dat zij ook geen klacht heeft neergelegd wegens valsheid in geschrifte waaruit de onwettigheid van de aanplakking blijkt.

De prejudiciële vraag dient derhalve niet te worden gesteld.

...”

Beoordeling door de Raad

1.

Verzoekende partij stelt in essentie dat verwerende partij haar administratief beroep ten onrechte als laattijdig heeft beschouwd op basis van het door de gemachtigde van de gemeentesecretaris afgeleverde attest van aanplakking van 23 februari 2015. Zij stelt dat uit het administratief dossier blijkt dat dit attest louter is gebaseerd op de verklaring op eer van eerste tussenkomende partij als aanvrager van de vergunning, zonder dat er door de gemeentesecretaris of zijn gemachtigde een actieve controle is gebeurd van de regelmatigheid van de aanplakking, zoals vereist door artikel 4.7.19, §2, lid 2 VCRO. Zij meent dat dit attest hierdoor *in casu* geen afdoende bewijs vormt van een conforme aanplakking van de mededeling van de beslissing van het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Kapellen van 16 februari 2015 gedurende een termijn van dertig dagen vanaf 23 februari 2015, op basis waarvan het aanvangspunt wordt berekend van de vervaltermijn van dertig dagen waarbinnen zij overeenkomstig artikel 4.7.21, §3, 3° VCRO als derde belanghebbende georganiseerd administratief beroep dient in te stellen. Zij stelt dat haar beroepstermijn op 9 juni 2015 (nog) niet was beginnen lopen ingevolge de ontstentenis van (een bewijs van) (regelmatige) aanplakking, zodat haar beroep onterecht laattijdig werd bevonden.

2.

De kern van de discussie tussen partijen betreft het bewijs van (de datum van) de (regelmatige) aanplakking van de mededeling die te kennen geeft dat het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Kapellen op 16 februari 2015 (in eerste aanleg) een stedenbouwkundige vergunning verleende, en de daaraan verbonden startdatum van de

(verval)termijn van dertig dagen voor verzoekende partij om hiertegen als derde belanghebbende administratief beroep aan te tekenen.

De relevante artikelen 4.7.19, §2 VCRO en 4.7.21, §3, 3° VCRO luiden als volgt:

“Art. 4.7.19, §2. Een mededeling die te kennen geeft dat de vergunning is verleend, wordt door de aanvrager gedurende een periode van dertig dagen aangeplakt op de plaats waarop de vergunningsaanvraag betrekking heeft. De aanvrager brengt de gemeente onmiddellijk op de hoogte van de startdatum van de aanplakking. De Vlaamse Regering kan, zowel naar de inhoud als naar de vorm, aanvullende vereisten opleggen waaraan de aanplakking moet voldoen.

De gemeentesecretaris of zijn gemachtigde waakt erover dat tot aanplakking wordt overgegaan binnen een termijn van tien dagen te rekenen vanaf de datum van de ontvangst van de beslissing van het college van burgemeester en schepenen.

De gemeentesecretaris of zijn gemachtigde levert op eenvoudig verzoek van elke belanghebbende, vermeld in artikel 4.7.21, §2, een gewaarmerkt afschrift van het attest van aanplakking af.”

“Art. 4.7.21, §3. Het beroep wordt op straffe van onontvankelijkheid ingesteld binnen een termijn van dertig dagen, die ingaat: ...

3° voor wat betreft het beroep ingesteld door elke andere belanghebbende: de dag na deze van aanplakking.”

De voorbereidende werken (*Parl. St. VI. P., 2008-2009, stuk 2011, nr. 1, pp. 187-188, 557*) stellen hieromtrent het volgende:

“Uitgangspunt voor de berekening van de beroepstermijn voor derden-belanghebbenden

...

De bewijslast om aan te tonen dat de aanvrager aan zijn aanplakkingsplicht heeft verzaakt, berust bij de persoon die het beroep instelt. Meestal zal dat gebeuren aan de hand van middelen die een vrije bewijswaarde hebben en die dus door de deputatie moeten worden gewaardeerd, het gaat dan bvb. om getuigenverklaringen of aanwijzingen waaruit een feitelijk vermoeden kan worden afgeleid.

Het is wenselijk dat op de aanplakkingsplicht een degelijk gemeentelijk overheidstoezicht wordt geïnstalleerd.”

Het Grondwettelijk Hof overwoog daaromtrent het volgende (in arrest nr. 2011/8 dd. 27 januari 2011):

“B.13.3.3.4. Het feit dat de beroepstermijn voor vergunningsbeslissingen ingaat de dag na die van de aanplakking is ingegeven door het doel de vergunningsaanvrager zo snel mogelijk rechtszekerheid te verschaffen, wat niet mogelijk is wanneer de aanvang van de beroepstermijn afhangt van de kennisneming van de beslissing door de verzoeker. Daarbij vermocht de decreetgever rekening te houden met het feit dat het gaat om hetzij grote projecten, waarvan genoegzaam bekend zal zijn dat de vergunning werd verleend, hetzij projecten waarvan de weerslag is beperkt tot de onmiddellijke omgeving van de plaats waarop de vergunningsaanvraag betrekking heeft. De decreetgever kon dan ook redelijkerwijs ervan uitgaan dat de aanplakking een geschikte vorm van bekendmaking is om belanghebbenden op de hoogte te brengen van het bestaan van de vergunningsbeslissing.

Bovendien dient de bevoegde burgemeester erover te waken dat tot aanplakking wordt overgegaan en attesteert de burgemeester of zijn gemachtigde de aanplakking. Het gemeentebestuur dient op eenvoudig verzoek een gewaarmerkt afschrift van dat attest af te geven ... De dag van eerste aanplakking moet uitdrukkelijk worden vermeld (Parl. St., Vlaams Parlement, 2008-2009, nr. 2011/1, p. 181). Bijgevolg kan een belanghebbende weten wanneer de beroepstermijn aanvangt en wanneer die verstrijkt.

In de parlementaire voorbereiding van het decreet van 27 maart 2009 wordt eveneens gepreciseerd dat indien de aanplakking niet of niet correct geschiedt, dit «wordt [...] ' gesanctioneerd ' door middel van de beroepstermijnenregeling» ... Hieruit dient te worden afgeleid dat in dat geval de burgemeester de aanplakking niet vermag te attesteren, zodat de beroepstermijn geen aanvang neemt.»

3.

Uit geciteerde artikelen volgt dat de VCRO voor derde belanghebbenden één vertrekpunt voorziet van hun vervalltermijn van dertig dagen om administratief beroep aan te tekenen tegen een vergunningsbeslissing van het college van burgemeester en schepenen, met name de dag na deze van (regelmatige) aanplakking van de mededeling dat er (in eerste aanleg) een stedenbouwkundige vergunning werd afgeleverd. Derhalve is (het bewijs van) de datum van (regelmatige) aanplakking cruciaal bij de beoordeling van de tijdigheid van het administratief beroep.

In zoverre verzoekende partij als derde belanghebbende (de datum van) de (regelmatige) aanplakking betwist, en daarmee tevens de startdatum van haar beroepstermijn, draagt zij in beginsel de bewijslast ter zake. Zij moet aantonen dan wel aannemelijk maken dat de aanplakking (door eerste tussenkomende partij als aanvrager van de vergunning) niet geschiedde conform artikel 4.7.19, §2, lid 1 VCRO, dan wel niet op het tijdstip dat wordt vermeld in het attest van aanplakking conform artikel 4.7.19, §2, lid 3 VCRO. Zij dient daartoe concrete elementen aan te voeren die -kunnen- wijzen op de ontstentenis van een (regelmatige) aanplakking, dan wel van een geldig attest van aanplakking (vanaf een bepaalde datum).

Het attest van aanplakking in de zin van artikel 4.7.19, §2, lid 3 VCRO vormt een belangrijk bewijsmiddel om (de datum van) de (regelmatige) aanplakking aan te tonen, maar betreft niet het enige mogelijke bewijsmiddel, zoals onder meer blijkt uit de vaststelling dat artikel 4.7.21, §3, 3° VCRO niet expliciet verwijst naar artikel 4.7.19, §2, lid 3 VCRO. De (datum van) (regelmatige) aanplakking kan desgevallend ook worden aangetoond dan wel worden betwist met andere bewijsmiddelen, die door verwerende partij moeten worden geëvalueerd. Dit kan onder meer noodzakelijk zijn indien de bewijswaarde van het attest van aanplakking (en de daarin opgenomen startdatum van aanplakking) op basis van andere (bewijs)stukken in vraag wordt gesteld, doordat de gemeentesecretaris of zijn gemachtigde heeft nagelaten om een geldig (en bewijskrachtig) attest van aanplakking op te maken (waardoor de rechtszekerheid in het gedrang kan komen).

4.

Verzoekende partij betwist (als derde belanghebbende) dat er *in casu* vanaf 23 februari 2015 een (regelmatige) aanplakking gebeurde, zoals vermeld in het attest van aanplakking van 23 februari 2015. Zij betwist de geldigheid van dit attest en stelt dat het attest niet geldt als bewijs van aanvang van haar beroepstermijn, gezien het louter zou zijn afgeleverd op basis van de verklaring op eer van eerste tussenkomende partij als aanvrager van de vergunning.

De bestreden beslissing overweegt onder meer het volgende inzake de aanvang van de beroepstermijn en de daarop gesteunde laattijdigheid van het administratief beroep van verzoekende partij:

“ ...

De beroeper brengt zelf een “attest bekendmaking beslissing” bij. In dit attest werd volgende verklaring opgenomen: “De beslissing van 16 februari 2015 van het college van burgemeester en schepenen inzake de aanvraag van een stedenbouwkundige vergunning werd bekendgemaakt vanaf 23 februari 2015”. Het attest werd ondertekend “voor de gemeentesecretaris”.

De beroeper neemt de stelling in dat dit attest werd opgemaakt op basis van een verklaring op eer. Dit is echter niet vermeld in het attest en kan dan ook niet zomaar worden aangenomen.

...

Een attest dat uitgaat van de beëdigde ambtsdrager, in de uitoefening van zijn functie, levert, bij gebrek aan betichting wegens valsheid, het bewijs dat de aanplakking heeft plaatsgevonden.

...

De beroepstermijn dient te worden berekend op basis van de datum van aanplakking, zoals opgenomen in het betreffende attest van aanplakking, met name 23 februari 2015, aangezien:

- *Het attest van aanplakking werd opgemaakt overeenkomstig de bepalingen van artikel 4.7.19, §2 VCRO;*
- *Geen procedure tot valsheid in geschrift werd gestart;*
- *Het niet tot de bevoegdheid van de deputatie behoort om de echtheid van de verklaringen opgenomen in dit attest te betwisten, noch te beoordelen;*
- *Ondergeschikt aan het voorgaande, niet onomstootbaar werd aangetoond dat geen aanplakking heeft plaatsgevonden.*

... ”

Op basis van de samenlezing van het attest van aanplakking en de (duidelijke) foto's die door eerste tussenkomende partij (als bewijs van de regelmatige aanplakking) werden gevoegd bij haar verklaring op eer dat zij als aanvrager van de vergunning overging tot aanplakking, blijkt dat een mededeling dat de bestreden vergunning werd verleend door eerste tussenkomende partij vanaf 23 februari 2015 regelmatig werd aangeplakt. Hoewel in het attest van aanplakking door de gemachtigde van de gemeentesecretaris duidelijker kon worden geformuleerd op welke manier de aanplakking werd gecontroleerd, maakt verzoekende partij (die terzake in beginsel de bewijslast draagt) aan de hand van de voorliggende stukken niet aannemelijk dat er *in casu* (vanaf 23 februari 2015) geen (regelmatige) aanplakking gebeurde. Haar beweringen inzake de ontstentenis van controle van de aanplakking die de opmaak van het attest van aanplakking voorafgaat, en inzake het niet bewijskrachtig karakter van de foto's naar aanleiding van de opmaak van de staat van bevinding, overtuigen niet.

Ongeacht de discussie in hoeverre de gemeentesecretaris of zijn gemachtigde (de regelmatigheid van) de aanplakking op 23 februari 2015 ‘ter plaatse’ heeft gecontroleerd, kon de gemachtigde van de gemeentesecretaris *in casu* ook aan de hand van de bij de verklaring op eer gevoegde foto's verifiëren of de mededeling dat de bestreden vergunning werd verleend duidelijk zichtbaar en leesbaar werd aangeplakt op de plaats waarop de vergunningsaanvraag betrekking heeft. Artikel 4.7.19, §2, lid 2 VCRO verbindt geen concrete vormvereisten aan de plicht van de gemeentesecretaris of zijn gemachtigde om erover te waken dat (tijdig en regelmatig) tot aanplakking wordt overgegaan, terwijl de door eerste tussenkomende partij bij haar verklaring op eer bijgebrachte foto's een duidelijk beeld geven van de (conforme) wijze waarop de mededeling is aangeplakt. Er worden door verzoekende partij geen elementen aangebracht op basis waarvan

twijfel kan rijzen omtrent de representativiteit van deze foto's. Verzoekende partij voert evenmin elementen aan op basis waarvan twijfel kan rijzen of de betreffende mededeling gedurende een periode van dertig dagen duidelijk zichtbaar en leesbaar werd aangeplakt

De (regelmatige) aanplakking (gedurende dertig dagen) wordt bovendien bevestigd op basis van de foto's die (terloops de periode van aanplakking) werden genomen in het kader van de opmaak van een staat van bevinding op 17 maart 2015. Uit een vergelijking van de foto's die door eerste tussenkomende partij ten bewijze van de conforme aanplakking bij haar verklaring op eer werden overgemaakt en de foto's die door de ambtenaar van de gemeente werden genomen in het kader van de opmaak van de staat van bevinding, blijkt dat de mededeling dat de vergunning is verleend op het ogenblik waarop de foto's bij de staat van bevinding werden genomen alleszins (nog steeds) duidelijk zichtbaar is (en opvalt in het straatbeeld) ter hoogte van de toegang tot de woning.

De (regelmatige) aanplakking (gedurende dertig dagen) vindt tenslotte eveneens steun in de feitelijke uiteenzetting in het verzoekschrift. Daarin wordt gesteld dat *“nadat verzoekster kennis had gekregen van de door het schepencollege verleende vergunning, haar architect in haar opdracht inzage heeft genomen van het volledige dossier”*, terwijl nergens wordt vermeld op welke manier en op welk ogenblik verzoekende partij daarvan kennis kreeg. Op basis van het dossier blijkt dat de aanplakking (in beginsel) de eerste en (bij ontstentenis van betekening van de vergunningsbeslissing) enige bekendmaking was aan verzoekende partij van het feit dat eerste tussenkomende partij een vergunning verkreeg voor de realisatie van een garage ter hoogte van de perceelgrens met verzoekende partij. De aanvraag werd blijkens de vergunningsbeslissing in eerste aanleg door het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Kapellen niet onderworpen aan een openbaar onderzoek, naar aanleiding waarvan belanghebbende derden desgevallend reeds eerder kennis konden nemen van de intenties van eerste tussenkomende partij. De overweging in het verzoekschrift dat *“in de loop van de aanvraagprocedure” “verzoekster en haar echtgenoot het dossier hebben ingekeken tijdens het openbaar onderzoek om de impact op hun naastgelegen woning in te schatten”* doet daaraan geen afbreuk, gezien verzoekende partij verder niet tegensprekt noch weerlegt dat er geen openbaar onderzoek werd gerealiseerd omtrent de aanvraag. Verzoekende partij geeft geen redelijke verklaring voor het feit dat zij ondanks de bewering in haar verzoekschrift dat *“er geen aanplakking plaatsvond op het terrein, minstens geen aanplakking met inachtneming van de wettelijke regels”*, op een niet nader bepaald ogenblik *“kennis had gekregen van de door het schepencollege verleende vergunning”*, waarna *“haar architect in haar opdracht inzage heeft genomen van het volledige dossier”*. Zij verduidelijkt met name niet wanneer haar architect inzage nam van het dossier, inclusief de vergunningsbeslissing in eerste aanleg, terwijl er volgens haar geen (conforme) aanplakking was gebeurd. Haar bewering dat er geen (regelmatige) aanplakking plaatsvond wordt dan ook feitelijk tegengesproken door de vaststelling dat zij erkent dat haar architect de bestreden vergunning op het gemeentehuis heeft ingezien, terwijl zij noch in haar schriftelijke stukken, noch tijdens de zitting verklaarde op welke manier zij dan wel kennis kreeg van deze vergunning. Bovendien blijkt dat de architect van verzoekende partij het dossier klaarblijkelijk inkeek vooraleer de werken een aanvang namen, gezien in het verzoekschrift tevens wordt overwogen dat *“naar aanleiding van de opstart van de werken en wanneer bleek dat de garage bij het eigendom tot vlak tegen de perceelsgrens zou geplaatst worden, verzoekster een raadsman heeft aangesteld die” “op 4 juni 2015” “bij de gemeente Kapellen inzage kon nemen van het dossier”*.

Gelet op de vaststelling dat verzoekende partij enerzijds geen concrete elementen aanvoert op basis waarvan redelijkerwijze blijkt dat er ('gegronde twijfel' bestaat dat er) geen (regelmatige) aanplakking gebeurde vanaf 23 februari 2015, zoals geattesteerd door de gemachtigde van de gemeentesecretaris, en anderzijds haar architect (klaarblijkelijk voor aanvang van de werken)

opdracht gaf om op het gemeentehuis inzage te nemen van de bestreden vergunning, die haar op basis van de voorliggende stukken in beginsel enkel ter kennis werd gebracht via aanplakking, kon verwerende partij redelijkerwijze besluiten dat de beroepstermijn in artikel 4.7.21, §3 VCRO, op het ogenblik van het indienen van het beroep door verzoekende partij (op 9 juni 2015), gelet op de (start)datum van aanplakking (op 23 februari 2015) reeds (lang) was verstreken.

5.

Ten overvloede wordt nog opgemerkt dat uit de feitelijke uiteenzetting van eerste tussenkomende partij blijkt dat de bouw van de garage *“een aanvang nam op 7 mei 2015 (rooien bomen), dit aan de zijde van verzoeker, die als buur aldus onmiddellijk op de hoogte was van de aanvang der werken”*, en dat dit gegeven door verzoekende partij terloops de procedure niet werd betwist. Verzoekende partij erkent derhalve minstens impliciet dat zij reeds begin mei 2015 effectief kennis kreeg van het bestaan van een stedenbouwkundige vergunning voor de bouw van een constructie ter hoogte van haar perceelgrens. Zelfs indien deze kennisname niet gebeurde op basis van de (regelmatige) aanplakking van een mededeling dat de bestreden vergunning was verleend, en zelfs indien zij niet reeds eerder via haar architect kennis kreeg van (de inhoud van) deze vergunning, stond het alsdan aan verzoekende partij om (als zorgvuldige bestuurde) diligent te handelen. Zij diende op dat ogenblik onmiddellijk (al dan niet via een raadsman) inzage te nemen van de betreffende vergunning, in plaats van hiermee (circa een maand) te wachten tot 4 juni 2015, om vervolgens pas op 9 juni 2015 administratief beroep in te stellen, gelet op het uitgangspunt dat de rechtsgeldigheid en het voortbestaan van administratieve beslissingen niet te lang onzeker mag blijven. Er anders over oordelen zou betekenen dat aan verzoekende partij wordt toegestaan om de aanvangsdatum van de beroepstermijn, op basis van een beweerde ontstentenis van (conforme) aanplakking en een beweerd gebrekkig attest van aanplakking, willekeurig te verschuiven. Op die manier zou de rechtsgeldigheid en het voortbestaan van de betreffende bestuurshandeling in het ongewisse worden gehouden, zonder dat tweede tussenkomende partij als de overheid van wie zij uitgaat, eerste tussenkomende partij als begunstigde van de vergunning, en eventuele andere belanghebbenden, hiervan op de hoogte zijn.

6.

Een antwoord op de in de toelichtende nota van verzoekende partij gesuggereerde prejudiciële vraag aan het Grondwettelijk Hof omtrent *“de lezing die aan art. 4.7.19, §2 VCRO dient gegeven te worden”* is niet onontbeerlijk om uitspraak te doen in voorliggend geschil. Zoals blijkt uit de beoordeling hierboven (onder randnummer 4), worden door verzoekende partij geen elementen aangevoerd op basis waarvan twijfel kan rijzen omtrent de bewijskracht van het attest van aanplakking van 23 februari 2015, waaruit de (regelmatige) aanplakking door eerste tussenkomende partij blijkt vanaf 23 februari 2015 (gedurende dertig dagen) van een mededeling dat de bestreden vergunning werd verleend. Ongeacht de vaststelling dat artikel 4.7.19, §2, lid 2 VCRO geen concrete vormvereisten voorziet met betrekking tot de plicht van de gemeentesecretaris of zijn gemachtigde om erover te waken dat (tijdig en regelmatig) tot aanplakking wordt overgegaan, behoeft de vraag in hoeverre het attest van aanplakking (overeenkomstig voormeld artikel) al dan niet kan worden opgemaakt na een daadwerkelijke controle van de aanplakking op het terrein door de gemeentesecretaris of zijn gemachtigde dan ook geen antwoord. Hetzelfde geldt wat betreft de vraag in hoeverre de gemeentesecretaris of zijn gemachtigde al dan niet concrete bewijsstukken moeten kunnen voorleggen waaruit een effectieve controle van de aanplakking blijkt in het kader van de opmaak van het attest van aanplakking. De Raad is overeenkomstig artikel 26, §2, lid 2 van de bijzondere wet op het Grondwettelijk Hof niet gehouden om de opgeworpen prejudiciële vraag te stellen.

Bovendien blijkt niet dat verzoekende partij, in het licht van de vaststelling dat een verzoek tot het stellen van een prejudiciële vraag omwille van proceseconomische redenen enerzijds en de

vereiste van de wapengelijkheid van de procespartijen anderzijds in beginsel *in limine litis* moet worden geformuleerd, niet in de mogelijkheid was om de Raad reeds in haar verzoekschrift te verzoeken om de gesuggereerde prejudiciële vraag voor te leggen aan het Grondwettelijk Hof. Haar opmerking dat de betreffende prejudiciële vraag alsdan (nog) niet kon worden gesteld, gezien in hetzelfde verzoekschrift tevens de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing bij uiterst dringende noodzakelijkheid werd gevorderd, en een prejudiciële vraag niet bestaanbaar is met het uiterst dringende karakter van dergelijke schorsingsprocedure, doet daaraan geen afbreuk. Zelfs indien verzoekende partij opteerde om beide vorderingen in te leiden met één verzoekschrift, kon zij de betreffende prejudiciële vraag met betrekking tot de lezing van artikel 4.7.19, §2 VCRO toch reeds onmiddellijk aanvoeren, en de Raad in het kader van de UDN-procedure melden dat er daaromtrent nog geen uitspraak moest worden gedaan.

Het beroep wordt verworpen.

BESLISSING VAN DE RAAD VOOR VERGUNNINGSBETWISTINGEN

1. De verzoeken tot tussenkomst van de heer Jan John Joseph DUMEZ en van het college van burgemeester en schepenen van de gemeente KAPELLEN zijn ontvankelijk.
2. De Raad verwerpt de vordering tot vernietiging.
3. De Raad legt de kosten van het beroep, bepaald op 275 euro, ten laste van verzoekende partij.
4. De Raad legt de respectievelijke kosten van de tussenkomst, telkens bepaald op 100 euro per tussenkomende partij, ten laste van tussenkomende partijen.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel in openbare zitting van 16 januari 2018 door de achtste kamer.

De toegevoegd griffier,

De voorzitter van de achtste kamer,

Marino DAMASOULIOTIS

Pascal LOUAGE